Золотавого меду струмочок із пляшки стікав
Так неквапно і довго, що встигла сказать господиня:
"Тут, в сумній цій Тавриді, де доля спіткала гірка,
Нам нітрохи не нудно", — і погляд свій кинула синій.

Всюди Бахуса служби, неначе на світі одні
Чатові і собаки, — ідеш і нічого не бачиш.
Як важезні бочівки, спокійно проносяться дні,
Оддалік голоси в курені — неквапливі й ледачі.

Після чаю ми вийшли в розлогий бурштиновий сад,
Мовби вії, на вікнах опушені збрижені штори.
Білий пломінь колон поминули, знайшли виноград,
Де в скляному повітрі купаються зморені гори.

Я сказав: виноград, як баталія давня, живе,
Верхівці кучеряві зіткнулися в скутім порядку,
В крем'янистій Тавриді наука Еллади, — зове
Золотого засіву шляхетна іржава лампадка.

Ну, а в келії білій, мов прядка, стоїть тишина.
Пахне фарбою, оцтом і свіжим вином із підвалу,
Пам'ятаєш, у грецькому домі укохана всіми жона, —
Не Єлена, ні, інша, — як довго вона вишивала?

Золотеє руно, де шукать золотеє руно?
Невідступно шуміли морські вали пишномовні,
І, спустивши додолу здірявлене вщент полотно,
Одіссей повернувся, і часом, і простором повний.

1917